

Jonge Harten heeft al een paar voltreffers geplaatst

Waren dat werkelijk afstudeervoorstellingen van Silke van Kamp en Fien Leysen? Zo sterk en ontregelend de één, zo diepgaand en empathisch de ander?

ERIC NEDERKOORN

Het was even stevig doorfietsen zaterdag. Tussen het einde van de *George en Eran worden racisten* in het Grand Theatre in Groningen en *Chimo zei Lia* in het Vrijdagtheater zat een banddikte van tien minuten. En ook mentaal was het stevig omschakelen.

Waar het duo George (Tobal) en Eran (Ben-Michaël) samen met Milan Sekeris en Myrthe Huber je ondanks de harde boodschap met een glimlach de zaal lieten uitlopen, was het bij Van Kamp slikken geblazen.

George en Eran worden racisten, in een tekst en regie van Koos Terpstra, werd al op Oerol gespeeld en wordt nu, in de try-outfase, klaargestoomd voor de zaal. Mooi om het verschil te zien. Waar op het duin van Terschelling alle ruimte was (en werd genomen), vergt zo'n kleiner speelveld een andere aanpak. Zo zien we de tekstregels in deze gespeelde ontploffing van het racisme- en identiteitsdebat – plus een vleug vrouwenkleaning – nog sneller heen en

Een stel prima voorstellingen. Ga die van Fien Leysen nog zien!

weer gekaatst, op een kale vloer. Het wordt er minder van, zeker als je dit vergelijkt met een regen- en stormvoorstelling. En ook hier zit je weer met die brok in je keel bij de monoloog van Huber, zelf haar eigen tekortkomingen in acht nemend, als ze net in alles door de drie mannen is neergesabeld. Brrr.

Silke van Kamp bewerkte de roman *Lila dit ça* van Chimo, een pseudoniem van een onbekend gebleven schrijver. Het verhaal, nu *Chimo zei Lila* genaamd, gaat over een meisje, dat expliciet haar seksuele fantasieën uit tegenover een stoer ogende maar kwetsbare jongen. Haar schaamteloosheid is zelden zo rechtstreeks gehoord in het theater. Ongemakkelijk vulgair. De jongen valt voor haar, ondanks de grofheid, maar durft niet zo goed. Uiteindelijk blijkt haar fantasiewereld gebaseerd op nul ervaring, maken vrienden van de jongen er letterlijk misbruik

van, en wordt haar laatste inbeelding het meisje fataal.

Het verhaal speelt in een Parijse banlieue, maar kan zo naar een Nederlandse buitenwijk worden gefantaseerd. De regie en de choreografie, neergezet in een U-vorm van 15 hangende tl-buizen, zijn strak. Het spel van Claire Hordijk en Leandro Ceder, en hun haast muzikale tekstbeheersing, is meesterlijk. Hoe kan een jonge regisseur al zo ver zijn?

Datzelfde geldt voor Fien Leysen. Haar *Wat (Niet) Weg Is* is nog heel de week te zien in Oost (Oosterstraat). Ga erheen. In een schitterend concept koppelt ze haar persoonlijke geschiedenis aan het universele begrip gemis. Nadat de 'maximaal' zeven bezoekers eerst langs een meerdelige installatie trekken, die naar later blijkt verwijst naar de dood van haar vader (en dus het gemis), krijgen ze ieder individueel via een groot vierkant scherm en een koptelefoon het resultaat voorgeschoteld van Leysens onderzoek naar wat dat inhoudt, missen. Ze kijkt naar zichzelf, maar gaat ook langs bij neurologen om te zien wat het geheugen zoal bewaart en juist zoekmaakt, en bezoekt een oude danseres. Een zinnige, mooie en empathische productie die je aan het denken zet. Het zou mooi zijn wanneer politici die 'jeuk' krijgen van 'hoge cultuur' eens een kijkje zouden nemen bij zoiets. Al was het maar één keer.

JONGE HARTEN Theater Festival Groningen

Theaterfestival Jonge Harten, nog t/m zaterdag 24/11, voor programma zie www.jongeharten.nl

De Wasmannen wassen – hoe ongemakkelijk – in de container op de Vismarkt de handen van bezoekers, als eerste kennismaking met Jonge Harten. Ongemak en herkenning vormen de rode draad van het festival. FOTO RICK BIEMOLT